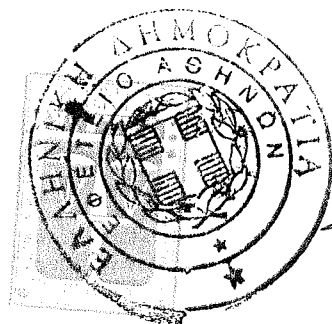
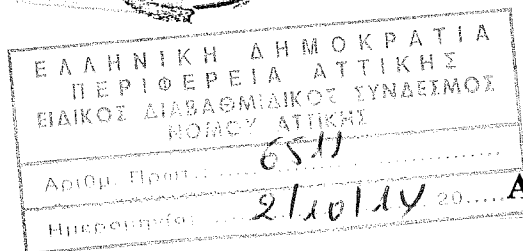
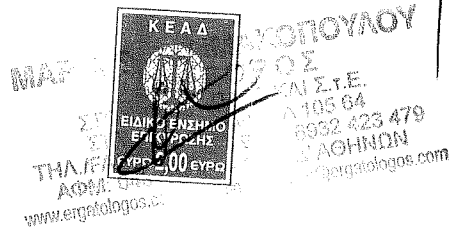

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Γε. Προέδρου
Ν. Μίση
Α. Γεωργίου
Α. Χατζηφραζάνη
21/10/14 1.3489

ΑΡΙΘΜΟΣ 3422/2014

ΤΟ

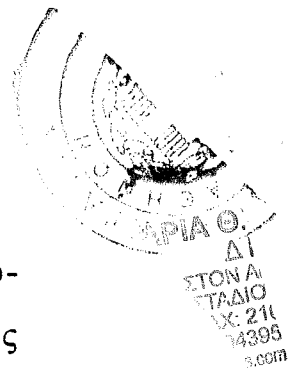
ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

4^ο Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Λεωνίδα Ντούλη, Πρόεδρο Εφετών, Βασιλική Κουτράκου, Παρασκευή Δημοσθένους - Μαλακάση - Εισηγήτρια, Εφέτες και από τη Γραμματέα Χρυσούλα Κοπερίδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 18 Μαρτίου 2014 για να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ: 1) Καπετάνιου Χρυσάνθης του Βασιλείου, κατοίκου Αμπελόκηπων Αττικής, 2) Καραφαντή Αναστασίας του Μιχαήλ, κατοίκου Ν. Ηρακλείου Αττικής, 3) Χασιώτη Αγορούλας του Κωνσταντίνου, κατοί-

κου Δάφνης Αττικής, 4) Κυδωνάκη Ελένης του Παναγιώτη, κατοίκου Ν. Κηφισιάς Αττικής, 5) Κανδηλά Ευανθίας του Ιωάννη, κατοίκου Ν. Ηρακλείου Αττικής, 6) Μπιζά Ασπασίας του Χαραλάμπους, κατοίκου Αθηνών, 7) Σοφίας Φράγκου του Πέτρου, κατοίκου Αθηνών, 8) Κακμή Αθανασίας του Σωτηρίου, κατοίκου Ν. Σμύρνης Αττικής, 9) Τζίτζιφα Παρασκευής του Σπυρίδωνα, κατοίκου Μεταμόρφωσης Αττικής, 10) Μαρμαρά Διονυσίας του Νικολάου, κατοίκου Λουτρακίου, 11) Γιαννοπούλου Μαρίας – Ελένης του Παναγιώτη, κατοίκου Ν. Σμύρνης Αττικής, 12) Μπουραϊμη Δημήτρας του Ισιδώρου, κατοίκου Καματερού Αττικής, 13) Κωτούλα Παναγιούλας του Παναγιώτη, κατοίκου Ελληνικού Αττικής, 14) Γιαννακοπούλου Γαρυφαλλιάς του Κωνσταντίνου, κατοίκου Ν. Ηρακλείου Αττικής, 15) Βασιώτη Κατερίνας του Ανδρέα, κατοίκου Πεύκης Αττικής, 16) Καράμπαμπα Ευφροσύνης του Αθανασίου, κατοίκου Δάφνης Αττικής, 17) Κοκκινέα Σοφίας του Κωνσταντίνου, κατοίκου Μεταμόρφωσης Αττικής, 18) Κιουλέπογλου Νικολάου του Ιωάννη, κατοίκου Κερασινίου Αττικής, 19) Λιτσαρδάκη Γεωργίου του Εμμανουήλ, κατοίκου Ιλίου Αττικής, 20) Καραλιώτα Χρήστου του Δημητρίου, κατοίκου Αθηνών, 21) Καλλιφειδά Χρήστου του Νικολάου, κατοίκου Γαλασίου Αττικής, 22) Ανδρέου Βλάσιου του Σταύρου, κατοίκου Νίκαιας Αττικής, 23) Δρόσου Δημητρίου του Νικολάου, κατοίκου Αγίας Παρασκευής Αττικής, 24) Κόλλια Κυριάκου του Δημητρίου, κατοίκου Χαλανδρίου Αττικής, 25) Αβραμάκου Βασιλείου του Σπυρίδωνος, κατοίκου Μεταμόρφωσης Αττικής, 26)

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

2ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

Ηλιοπούλου Ιωάννου του Παναγιώτη, κατοίκου Υμηττού
Αττικής, 27) Τασούλη Ευαγγέλου του Γεωργίου, κατοίκου
Ταύρου Αττικής, 28) Γαλανοπούλου Ιωάννη του Νικολά-
ου, κατοίκου Αχαρνών Αττικής, 29) Κικηλή Μιχαήλ του
Γεωργίου, κατοίκου Ν. Ηρακλείου Αττικής, 30) Σιούτη
Παγώνας του Ιωάννη, κατοίκου Ν. Ψυχικού Αττικής, 31)
Μπερεδάκη Δημητρίου του Αντωνίου, κατοίκου Αγίου
Δημήτριου Αττικής, 32) Κεμενέ Δημητρίου του Λεωνίδα,
κατοίκου Ν. Φιλοθέης Αττικής και 33) Φαρμάκη Δημη-
τρίου του Παύλου, κατοίκου Ν. Σμύρνης Αττικής, οι ο-
ποίοι εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγό-
ρους τους Μαρία Ασημακοπούλου και Χρήστο Νικολιτσό-
πουλο.

ΤΟΥ ΚΑΘ'ΟΥ Η ΚΛΗΣΗ: Του Ν.Π.Δ.Δ. με την
επωνυμία «Ειδικός Διαβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Ατ-
τικής» (Ε.Δ.Σ.Ν.Α. πρώην Ε.Δ.Σ.Κ.Ν.Α.), που εδρεύει
στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπρο-
σωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του ΚΠολΔ
από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Βασίλειο Χατζηγιαν-
νάκη.

Οι ενάγοντες και ήδη καλούντες, με την από 30 Μαΐ-
ου 2010 αγωγή τους, προς το Μονομελές Πρωτοδικείο
Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 103248/3054/2010
ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 2123/2010 οριστική του απόφαση, με την οποία απορρίπτει την αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσέβαλαν οι εκκαλούντες με την από 12 Νοεμβρίου 2010 έφεσή τους, προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί με αριθμό 9579/2010, για την οποία ορίστηκε αρχικά δικάσιμος η 29 Μαΐου 2012, η συζήτηση της οποίας αναβλήθηκε για να συζητηθεί εκ νέου στις 14 Μαΐου 2013, οπότε και ματαιώθηκε.

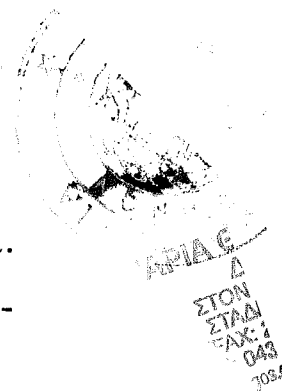
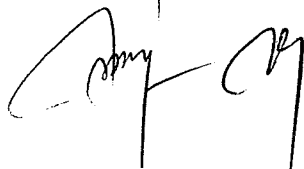
Ήδη με την από 15 Μαΐου 2013 (αρ. κατάθ. 694/2013) κλήση των καλούντων επανήλθε η υπόθεση για συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου και ορίστηκε νέα δικάσιμος η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία οι υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι Μαρία Ασημακοπούλου και Χρήστος Νικολιτσόπουλος των καλούντων, αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν. Ο πληρεξούσιος δικηγόρος Βασίλειος Χατζηγιαννάκης, κατέθεσε εμπρόθεσμα τις προτάσεις του και παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου με δήλωση κατά το άρθρο 242 παρ.2 του ΚΠολΔ.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η υπό κρίση από 12-11-2010 έφεση των εναγόντων ήδη εκκαλούντων κατά της υπ' αριθμ. 2123/2010 οριστι-

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

3ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

κής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδικών και δίκασε την α-
γωγή κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών
(άρθρα 663 επ. του Κ.Πολ.Δ) έχει ασκηθεί σύμφωνα με
τις νόμιμες διατυπώσεις, είναι εμπρόθεσμη (άρθρα 495,
511, 513, 516 επ Κ. Πολ.Δ) και φέρεται παραδεκτώς προς
συζήτηση ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου (άρθρο 19
του Κ.Πολ.Δ όπως αντικ. με την παρ.2 του άρθρου 4 του
ν.3994/2011). Πρέπει επομένως να γίνει τυπικά δεκτή και
να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία, ως προς
τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της (άρ-
θρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ) κατά το μέρος που μεταβιβάζεται
η υπόθεση με την έφεση στο δευτεροβάθμιο αυτό δικα-
στήριο (άρθρο 522 του Κ.Πολ.Δ). Με την από 30-5-2010
αγωγή οι ενάγοντες ήδη εκκαλούντες ισχυρίζονται ότι
προσελήφθησαν από το εναγόμενο ήδη εφεσίβλητο με δι-
αδοχικές συμβάσεις έργου οι οποίες όμως στην πραγματι-
κότητα ήσαν συμβάσεις αορίστου χρόνου διότι κάλυπταν
πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου - εφεσίβλη-
του διότι απασχολούντο υπό συνθήκες εξαρτημένης εργα-
σίας με συγκεκριμένο ωράριο ημερησίως υποκείμενοι σε
προσωπική και νομική εξάρτηση από τον εναγόμενο εργο-
δότη τους. Με βάση δε το ιστορικό αυτό, ζητούν ν' ανα-
γνωρισθεί ότι συνδέονται με το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. με
σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και
να υποχρεωθεί το εναγόμενο να τους απασχολεί με τις ει-

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΔΕΛΤΙΟ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ Σ.Ε.Ε.
ΟΥ ΤΟ - ΑΘΗΝΑ 105 64
110 36 36 632 - 6682 423 479
957006 - ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
om - masimakopoulos@ergastorias.com

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ
ΕΓΚΛΗΤΗΡΙΟ
ΣΤΟΙΧ.
ΣΤΑΔ.
Τ.ΕΛ. 041
10/09/2001

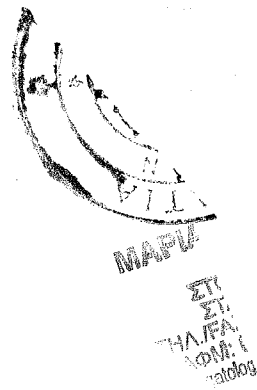
δικότητες που έχει ο κάθε ενάγων και αναφέρονται αναλυτικά στην αγωγή. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση που την απέρριψε. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται τώρα οι ενάγοντες με την κρινόμενη έφεσή τους και τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτή και ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητούν την εξαφάνισή της προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή τους. Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εκκαλούντων δήλωσε ότι οι εκ των εκκαλούντων Καπετάνιου Χρυσάνθη, Σοφία Φράγκου, Καράμπαμπα Ευφροσύνη και Ανδρέου Βλάσιος παραιτούνται από το δικόγραφο της έφεσης. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 649 ΑΚ, προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει όταν η χρονική διάρκεια της δεν καθορίζεται από το είδος και το σκοπό της, ούτε έχει συμφωνηθεί από τους συμβαλλομένους. Αντίθετα ορισμένου χρόνου σύμβαση υπάρχει όταν η διάρκεια της είναι σαφώς καθορισμένη, είτε γιατί συμφωνήθηκε ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της (Γεωργιάδη-Σταθόπουλου, Αστ. Κώδ. στο άρθρο 669 παραγρ.2).

Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 8 του ν. 2112/1920, οι οποίες ορίζουν ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και στη σύμβαση εργασίας ορι-

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

4ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

σμένου χρόνου, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του νόμου αυτού περί καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης, συνάγεται ότι ο καθορισμός ορισμένης χρονικής διάρκειας της σύμβασης εργασίας είναι δικαιολογημένος από τη φύση αυτής, όταν όχι μόνο η σύμβαση ως εκ του είδους και του σκοπού της εργασίας, έχει το χαρακτήρα σύμβασης ορισμένου χρόνου, αλλά όταν η διάρκειά της υπαγορεύεται, από αποχρώντα λόγο αναγόμενο ιδίως στις ιδιαίτερες συνθήκες λειτουργίας της επιχείρησης (ανάγκες εργοδότη, εποχικός χαρακτήρας λειτουργίας της επιχείρησης, αβεβαιότητα για το μέλλον αυτής κλπ). Όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές η κατάρτιση σύμβασης ορισμένου χρόνου, ή οι διαδοχικές ανανεώσεις της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έγιναν σκόπιμα για να καταστρατηγηθούν οι διατάξεις περί καταγγελίας της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου (ΑΠ 299/1984 ΔΕΝ 1985.217). Αντίθετα, οι διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου θεωρούνται ως μία ενιαία σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, αν η συνομολόγηση του ορισμένου χρόνου σ' αυτές δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης ή τις ανάγκες της επιχείρησης όπως είναι, μεταξύ άλλων και όταν η εκτελούμενη εργασία ικανοποιεί πάγιες και τακτικές ανάγκες της επιχείρησης (ΔΕΝ 56.833-850, ΑΠ 1618/2003, ΑΠ 58/1998 ΕΕΔ 58-

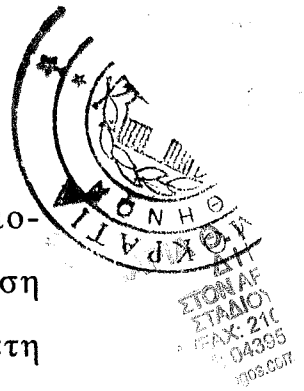
170, ΝοΒ 1999.399, ΕφΚρ.446/2002 ΕΕΔ 62.672, ΕφΘεσ 1989/1997 Αρμ 1997.1042, Βλαστός, Ατομικό Εργατικό Δίκαιο, παρ.1 132-1136). Κατά την παγιωθείσα στη νομολογία και τη θεωρία ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, ενώ αυτή αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση, από τον εργοδότη, των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την απόλυση ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά ανάγκες της υπηρεσίας πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες. Τούτο δε, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την έννοια που προαναφέρθηκε και που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της ως εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ή έργου αλλά και το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου ή τον έχοντα ισχύ νόμου κανονισμό χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΑΠ Ολ. 6/2001, ΑΠ Ολ. 7/2011).

Από το άρθρο 249 παρ.1, 3 της Ενοποιημένης απόδοσης της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (πρώην άρθρο 189 παρ.1, 3), προκύπτει σαφώς ότι οι Οδηγίες που εκδίδονται από τα αρμόδια όργανα της

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

5ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τρίου Αθηνών.-

Ευρωπαϊκής Ένωσης (το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από κοινού με το Συμβούλιο, το Συμβούλιο ή η Επιτροπή), προς εκπλήρωση των καθηκόντων τους, αποτελούν παράγωγο κοινοτικό δίκαιο και δεσμεύουν κάθε κράτος-μέλος της Ένωσης στο οποίο απευθύνονται όσον αφορά στο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, αφήνοντας την επιλογή του τύπου και των μέσων στην αρμοδιότητα των εθνικών αρχών. Έτσι οι Οδηγίες απευθύνονται όχι απ' ευθείας στους ιδιώτες, θεσπίζοντας δικαιώματα και υποχρεώσεις τους, αλλά μόνον προς τα κράτη-μέλη της Ε.Ε., αφού μόνον αυτά έχουν τη δυνατότητα να λάβουν μέτρα με τα οποία θα καταστεί εφικτή η επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος. Το κράτος-μέλος που είναι αποδέκτης της Οδηγίας έχει την υποχρέωση να πραγματοποιήσει το αποτέλεσμα αυτό μέσα στην τασσόμενη προθεσμία, με μέσα και τύπο όμως τα οποία θα επιλέξει το ίδιο (Νόμο, Προεδρικό Διάταγμα, Υπουργική Απόφαση και εν γένει κανόνες δικαίου της εθνικής έννομης τάξης). Αν η Οδηγία περιέχει κανόνες σαφείς και ορισμένους που δεν έχουν μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, δεκτικούς απ' ευθείας εφαρμογής, δηλαδή οι διατάξεις της είναι χωρίς αιρέσεις, επιφυλάξεις, περιθώρια επιλογής και επαρκώς ακριβείς, ώστε να καθίσταται δυνατό στα εθνικά δικαστήρια να προσδιορίσουν το ακριβές περιεχόμενο του δικαιώματος, τον δικαιούχο και τον υπόχρεο αυτού καθώς και τον τρόπο άσκησής του, τότε υπάρχει η δυνατότητα στους ιδιώτες να την επικαλεστούν

έναντι του κράτους, ενώ η παράλειψη του εθνικού νομοθέτη να την εκτελέσει εμπρόθεσμα συνεπάγεται την άμεση ισχύ της στην εσωτερική έννομη τάξη του παραλήπτη κράτους - μέλους, με ισχύ όμως μόνον οριζόντια έναντι αυτού και όχι κάθετη έναντι και των ιδιωτών, η οποία (άμεση οριζόντια ισχύς της Οδηγίας) ολοκληρώνεται με την έκδοση πράξεως που μετατρέπει την Οδηγία σε κανόνα εσωτερικού δικαίου. Σε περίπτωση που οι διατάξεις της Οδηγίας δεν είναι σαφείς, επαρκείς και ανεπιφύλακτες και επομένως δεν μπορούν να εφαρμοστούν, οι ιδιώτες μπορούν να προσφύγουν στα εθνικά δικαστήρια και να ζητήσουν από το κράτος-μέλος αποζημίωση για τη ζημία που υπέστησαν λόγω της μη μεταφοράς της Οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιό του. Ο εθνικός νομοθέτης δεν έχει την εξουσία να μεταβάλει τις διατάξεις της Οδηγίας, διότι τότε παραβιάζει το κοινοτικό δίκαιο, το οποίο υπερισχύει κατ' άρθρο 28 παρ.1 Σ, βάσει του οποίου η Ελλάδα προσχώρησε στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες από 1-1-1981 δυνάμει της από 28-5-1979 συνθήκης προσχωρήσεως της Ελλάδος στην Ε.Ο.Κ., που κυρώθηκε με το ν.945/1979» (ΟΛΑΠ 23/1998 ΕλλΔνη 39.793, ΑΠ 1330/2000 ΕλλΔνη 43.387) ακόμη και του Συντάγματος κατά τα άρθρα 2, 10 (πρώην 5) της Ενοποιημένης Απόδοσης της Συνθήκης περί Ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (βλ. Μον. Πρ. Αθ. 2446/2003 αδημοσίευτη).

Περαιτέρω, με την Οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 28-6-1999, η οποία αποσκοπεί στην υλοποίηση της συμφωνίας πλαισίου για την

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

6ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.-

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΑ
ΑΔΑΡΚΑ 103 84
ΤΧ 062 - 6652 423 470
ΔΟΥ Δ' ΑΘΗΝΩΝ
kicoulou@ergasilos.gr

εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη μεταξύ διεπαγγελματικών οργανώσεων γενικού χαρακτήρα (τη CES, τη UNISE και το CEEP), επιδιώκεται αφενός μεν η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου με τη διασφάλιση της εφαρμογής της αρχής της μη διάκρισης μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου και εργαζομένων αορίστου χρόνου και αφετέρου η καθιέρωση ενός πλαισίου για να αποτραπεί η κατάχρηση που προκαλείται από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή εργασιακών σχέσεων ορισμένου χρόνου. Η αρχή της μη διάκρισης αφορά στην ισχύ ομοειδών ρυθμίσεων και στην εξάλειψη τυχόν διαφορών και ανισοτήτων μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου (ήτοι προσώπων με σύμβαση ή σχέση εργασίας η λήξη της οποίας καθορίζεται από αντικειμενικούς όρους - το σκοπό και το είδος της σύμβασης - όπως παρέλευση συγκεκριμένης ημερομηνίας, ή ολοκλήρωση συγκεκριμένου έργου ή πραγματοποίηση συγκεκριμένου γεγονότος) και αντίστοιχων ή συγκρίσιμων εργαζομένων αορίστου χρόνου (προσώπων με σύμβαση ή σχέση εργασίας αορίστου χρόνου είτε απασχολούμενων στην ίδια επιχείρηση και στην ίδια ή παρόμοια εργασία, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων ή δεξιοτήτων, είτε υπαγομένων στην εκάστοτε εφαρμοζόμενη συλλογική σύμβαση ή, ελλείψει αυτής, στις εθνικές συλλογικές συμβάσεις ή πρακτικές, της οποίας η διάρκεια ούτε ορίστηκε ούτε προκύπτει από το σκοπό και το είδος της).

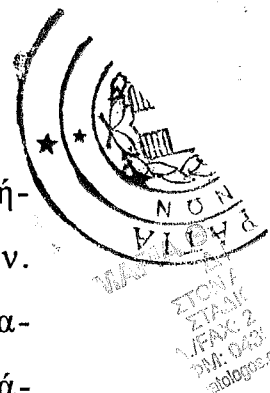
ΕΛΛΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΣΤΟΙΧΕΙΑ
ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ
ΤΑΧ: 210
04395
1005.0017

Ειδικότερα, με τη ρήτρα 5 της παρ.1 της προαναφερομένης Οδηγίας, τα κράτη-μέλη, ύστερα από διαβουλεύσεις με τους κοινωνικούς εταίρους σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, συλλογικές συμβάσεις ή πρακτική, ή και οι κοινωνικοί εταίροι όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα, λαμβάνουν, για την πρόληψη των καταχρήσεων, κατά τρόπο που να λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες ειδικών τομέων ή και κατηγοριών εργαζομένων, ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα α) αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας και, καθορίζουν, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες ή συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου: α) θεωρούνται «διαδοχικές», β) χαρακτηρίζονται συμβάσεις, ή σχέσεις «αορίστου χρόνου», διατάξεις της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της Ε.Ε. βρίσκουν εφαρμογή και στις περιπτώσεις αυτές. Ακόμη η παραπάνω Οδηγία επιβάλλει στα κράτη-μέλη την υποχρέωση συμμόρφωσης και προσαρμογής της νομοθεσίας τους με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις της μέχρι 10-7-2001. Η Ελλάδα έχει ήδη προβεί από 2-4-2003 σε ενσωμάτωση της παραπάνω Οδηγίας με το ΠΔ 81/2003 (ΦΕΚ Α77/2-4-2003), με το άρθρο 4 του οποίου θεσπίστηκε η προαναφερόμενη αρχή της μη διάκρισης, δηλαδή της μη επιτρεπόμενης δυσμενέστερης αντιμετώπισης των εργαζομένων με σύμβαση εξηρημένης εργασίας ορισμένου χρόνου έναντι συγκρινόμενων εργαζομένων αορίστου χρόνου, ενώ με το άρθρο 5

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

7ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
ταίου Αθηνών.-

(όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το ΠΔ
180/2004) θεσπίστηκαν κανόνες προστασίας εργαζομένων
και αποφυγής καταστρατηγήσεων σε βάρος τους και ορί-
στηκαν στην παράγραφο 1 εδ. α' του πιο πάνω άρθρου ως
αντικειμενικοί λόγοι, που δικαιολογούν τη χωρίς περιορι-
σμό σύναψη ή ανανέωση συμβάσεων εργασίας ορισμένου
χρόνου, ενδεικτικά οι ακόλουθοι: 1) οι συνδεόμενοι με τη
μορφή, το είδος ή τη δραστηριότητα του εργοδότη ή της
επιχείρησης, 2) οι αφορούντες ειδικούς λόγους ή ανάγκες,
εφόσον τα στοιχεία αυτά προκύπτουν αμέσως ή εμμέσως
από τη σύμβαση εργασίας (π.χ. προσωρινή αναπλήρωση
μισθωτού, εκτέλεση εργασιών παροδικού χαρακτήρα,
προσωρινή σώρευση εργασίας, εκπαίδευση ή κατάρτιση
μισθωτού, διευκόλυνση μετάβασης του εργαζομένου σε
συναφή απασχόληση, πραγματοποίηση συγκεκριμένου έρ-
γου ή προγράμματος ή συνδεόμενη με συγκεκριμένο γεγο-
νός), 3) είναι αποτέλεσμα δικαστικού συμβιβασμού, 4) ε-
πιβάλλεται από διάταξη νόμου ή κανονιστική διάταξη, 5)
αν εξυπηρετεί την υποβολή σε δοκιμασία, 6) ο εργαζόμε-
νος αμείβεται από πιστώσεις του κρατικού προϋπολογι-
σμού ή προϋπολογισμού ν.π.δ.δ. που προορίζονται για ερ-
γασία ορισμένου χρόνου, 7) η ανάγκη της εκμετάλλευσης
για παροχή εργασίας υφίσταται μόνο προσωρινά, 8) η ιδι-
ομορφία της εργασιακής σχέσης ή οι κείμενοι στο πρόσω-
πο του εργαζομένου λόγοι δικαιολογούν την ορισμένη
διάρκεια, 9) πρόκειται για Διευθυντικά Στελέχη ή Ειδικό

Επιστημονικό Προσωπικό, 10) πρόκειται για απασχολήσεις εποχιακού χαρακτήρα ή κάλυψη εποχιακών αναγκών. Από την προαναφερθείσα πολλαπλή απαρίθμηση της διατάξεως του άρθρου 5 παρ.1 εδ. α' του ΠΔ 81/2003 συνάγεται ότι η κατάρτιση ή ανανέωση συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου επιτρέπεται κατ' ουσία σε κάθε περίπτωση κατά την οποία η ορισμένη διάρκεια της σύμβασης εργασίας δικαιολογείται από όλους τους αντικειμενικούς λόγους που έχει δεχθεί η νομολογία, εξαρτώμενους δηλαδή από το είδος ή τη φύση της παρεχόμενης εργασίας, ή από το είδος, ή τις ανάγκες της επιχείρησης ή ακόμη από τις ανάγκες ή το συμφέρον του μισθωτού (Γ. Λεβέντης ΔΕΝ 56.833). Επιπλέον, όμως, η προαναφερθείσα διάταξη του ΠΔ 81/2003 υπερβαίνει τους αντικειμενικούς λόγους που έχει δεχθεί η νομολογία διευρύνοντας τη δυνατότητα σύναψης συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και αναγνωρίζοντας ως αντικειμενικούς και λόγους, οι οποίοι από τη φύση τους δεν δικαιολογούν την κατάρτιση συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου π.χ. όταν ο εργαζόμενος αμείβεται από πιστώσεις του κρατικού προϋπολογισμού, ή προϋπολογισμού ν.π.δ.δ. προοριζόμενες (οι πιστώσεις) για εργασία ορισμένου χρόνου ή όταν αφορά διευθυντικό ή επιστημονικό προσωπικό (άρθρο 5 παρ.1 περ. α') ή όταν επιβάλλεται από οποιαδήποτε διάταξη νόμου ή κανονιστική διάταξη, όπως συμβαίνει με τη διάταξη του άρθρου 21 παρ.1, 2 του ν. 2190/1994 που επιτάσσει την απασχόληση προσωπικού από το Δημόσιο και το ν.π.δ.δ. για πρόσκαιρες, απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες, μόνο με σύμ-

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

8ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

βαση εργασίας ορισμένου χρόνου (σύμβαση 8μηνη κατ'
ανώτατο όριο διάρκειας μέσα σε συνολικό χρόνο 12 μη-
νών, η παράταση της οποίας, ή η σύναψη νέας τέτοιας κα-
τά το αυτό ημερολογιακό έτος ή η μετατροπή της σε σύμ-
βαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες) και περιλαμβάνεται
ήδη με παρεμφερή διατύπωση στο άρθρο 103 παρ.8 του
ισχύοντος Συντάγματος (Γ. Λεβέντης ΔΕΝ 59.817 επ.).
Επομένως, κατά τα προεκτεθέντα η διάταξη του άρθρου 5
παρ.1 εδ. α' του ΠΔ 81/2003 κατά το μέρος που αναγνω-
ρίζει ως αντικειμενικούς λόγους που από τη φύση τους
δεν δικαιολογούν την κατάρτιση συμβάσεως εργασίας ο-
ρισμένου χρόνου αντίκειται στην προαναφερθείσα
70/1999 Κοινοτική Οδηγία, η οποία ενσωματωθείσα με το
παραπάνω ΠΔ στην εσωτερική έννομη τάξη υπερισχύει
κάθε άλλης αντίθετης διάταξης του εσωτερικού μας δικαί-
ου (Εφ.Θρ. 315/2004 αδημ). Είναι συνεπώς κοινή αρχή
στο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πλέον, μετά την
ενσωμάτωση της Οδηγίας και του ημεδαπού δικαίου, η
σύναψη συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου και η κατ'
εξαίρεση σύναψη συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου,
μόνο όταν κάτι τέτοιο επιβάλλεται από αντικειμενικές
συνθήκες της επιχείρησης, όταν δηλαδή πρόκειται για ε-
ποχιακές επιχειρήσεις ή για εποχιακές εργασίες. Σημειώ-
νεται επίσης, ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις του ν.
2112/1920 εφαρμόζονται και στις εργασιακές σχέσεις του
δημοσίου τομέα και όταν η σύναψη σύμβασης ορισμένου

7240
ΔΙ
ΣΤΟΝΑ
ΣΤΑΔΙΟ
ΠΑΡΑΧ 21
ΑΡ. 5438
2009.03

χρόνου προβλέπεται από νομοθετική διάταξη, που αφορά τη συγκεκριμένη υπηρεσία, ή φορέα του Δημοσίου, ή όταν σχετική διάταξη νόμου απαγορεύει τη μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου χρόνου, όπως με τις διατάξεις των άρθρων 20 και 21 παρ.1, 2 ν. 2120/1994) που επιτάσσουν την απασχόληση προσωπικού από τις δημόσιες υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα του δημόσιου τομέα για απρόβλεπτες, επείγουσες και παροδικές ανάγκες μόνο με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, η παράταση των οποίων, ή η σύναψη τέτοιων κατά το αυτό ημερολογιακό έτος είναι άκυρες και περιλαμβάνεται ήδη με παρεμφερή διατύπωση στο άρθρο 103 Σ, αφού τέτοιες διατάξεις έρχονται σε αντίθεση με την παραπάνω Οδηγία 70/1999 ΕΚ, που επιβάλλει στα κράτη μέλη την καθιέρωση νομοθετικού πλαισίου για την αποτροπή της κατάχρησης που μπορεί να προκύψει από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Περαιτέρω, η διάταξη της παρ.3 του άρθρου 5 του ΠΔ 81/2003 (όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το ΠΔ 180/2004), καθιέρωνε τεκμήριο περί της κάλυψης παγίων και διαρκών αναγκών, αν η χρονική διάρκεια των διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου υπερέβαινε συνολικά τα δύο έτη, ή αν στο χρονικό διάστημα των δύο ετών ο αριθμός των ανανεώσεων υπερέβαινε τις τρεις, χωρίς τη συνδρομή ενός εκ των λόγων της παρ.1 του ίδιου άρθρου, ενώ η παρ.4 όριζε ότι διαδοχικές θεωρούνται εκείνες οι συμβάσεις που καταρτίζονται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και εργαζόμενου και δεν μεσολαβεί μεταξύ τους

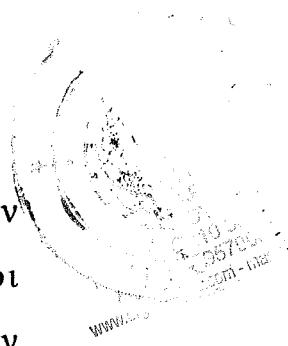
Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

9ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

.....
χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 20 εργασίμων ημερών.
Επίσης, η διάταξη της παρ.3 του άρθρου 5 του ΠΔ
81/2003 (μετά τις τροποποιήσεις που επέφερε το ΠΔ
180/2004), επανέλαβε το τεκμήριο της διάρκειας των δύο
ετών και των τριών ανανεώσεων, χωρίς πλέον την εξαίρε-
ση των λόγων της παρ.1, ως αυτή είχε αρχικά διατυπωθεί,
καθορίζοντας παράλληλα και το βάρος της ανταπόδειξης
στον εργοδότη, ενώ στην παρ. 4 το

—μεσολαβήσαν χρονικό διάστημα. . μεταξύ των ανα-
νεώσεων δεν πρέπει να είναι μεγαλύτερο των 45 ημερών
(ημερολογιακές και όχι εργάσιμες). Τέλος η διάταξη της
παρ.1 του άρθρου 11 του ΠΔ 164/2004, καθιερώνει ως
κριτήρια την συνολική διάρκεια των συμβάσεων για 24
μήνες, ή τις τρεις τουλάχιστον ανανεώσεις πέραν της αρ-
χικής με ελάχιστο χρόνο απασχόλησης 18 μηνών σε διά-
στημα 24 μηνών από την αρχική σύμβαση.

—Ακόμα, κατά τις αναθεωρημένες διατάξεις του άρθρου
103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος, που τέθηκαν σε ισχύ
από 17-4-2001 α) παρέχεται η δυνατότητα πρόσληψης
προσωπικού με ιδιωτικού δικαίου σύμβαση εργασίας ορι-
σμένου χρόνου από το Δημόσιο, τα Ν.Π.Δ.Δ., τους Ο.Τ.Α.
και από τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, εφόσον εκδοθεί ει-
δικός νόμος και οι ανάγκες κάλυψης είναι απρόβλεπτες,
πρόσκαιρες και επείγουσες β) απαγορεύεται η μετατροπή
από το νόμο των συμβάσεων αυτών σε αορίστου χρόνου,
όταν οι καλυπτόμενες ανάγκες είναι τέτοιες, όπως παρα-

πάνω, οπότε αν δεν είναι τέτοιες οι για την κάλυψη αυτών εκδοθέντες νόμοι, ένεκα συνταγματικής επιταγής, καί οι γι ' αυτές προσλήψεις συνιστούν καταστροφή των διατάξεων αυτών και των με βάση τις διατάξεις αυτές εκδοθέντων ειδικών νόμων γ) στην περίπτωση πρόσληψης προσωπικού για κάλυψη δήθεν απρόβλεπτων, πρόσκαιρων και επειγουσών αναγκών, πλην για κάλυψη πάγιων, μόνιμων και διαρκών αναγκών, εξ αντιδιαστολής, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις αυτές και οι κατ' επιταγή αυτών εκδοθέντες ειδικοί νόμοι, αλλά οι διατάξεις που καλύπτουν τις συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου, αορίστου χρόνου. Επομένως, από την απαγόρευση «μετατροπής» από το νόμο των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου δεν συνάγεται και απαγόρευση για την αναγνώριση του πραγματικού χαρακτήρα ορισμένης σχέσης, που δεν είναι «μετατροπή» αλλά ορθός χαρακτηρισμός της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία ή τη διοικητική διαδικασία υπό τον έλεγχο του ΑΣΕΠ. Οι διατάξεις νόμων που για τη σύναψη συμβάσεων ή σχέσεων ορισμένου χρόνου θέτουν ως ουσιώδη προϋπόθεση την κάλυψη περιορισμένης χρονικής διάρκειας αναγκών (π.χ. άρθρα 20-21 ν. 2190/1994, 6 ν.2527/1997....) δεν είναι αντίθετες προς το Σύνταγμα και την κοινοτική οδηγία 1999/70/Ε.Κ

Επίσης, το άρθρο 5(1)(α) της Συμφωνίας Πλαίσιο για την ορισμένου χρόνου εργασία, το οποίο προσαρτήθηκε στην Οδηγία 1999/70/ΕΣ/28-6-1999, πρέπει να ερμηνευθεί ότι αποκλείει την χρήση διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, όπου η προκρινόμενη αιτιολογία για

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

10ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

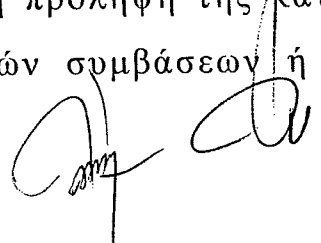
την χρήση τους είναι αποκλειστικά ότι προβλέπεται με γε-
νική νομοθετική ρύθμιση του Κράτους Μέλους. Αντίθετα,
η ιδέα των «αντικειμενικών λόγων» με την έννοια ότι μια
τέτοια ρήτρα, απαιτεί προσφυγή σε αυτό τον συγκεκριμέ-
νο τύπο εργασιακής σχέσης, όπως προβλέπεται από την
εθνική νομοθεσία, πρέπει να ρυθμισθεί με την παρουσία
ειδικών παραγόντων συναρτημένων λεπτομερώς στην αμ-
φισβητούμενη ενέργεια και στους όρους υπό τους οποίους
εκτελείται. Το άρθρο 5 της Συμφωνίας Πλαίσιο για την
ορισμένου χρόνου εργασία, πρέπει να ερμηνεύεται ότι α-
ποκλείει ένα εθνικό νόμο, ο οποίος προβλέπει ότι μόνον
συμβάσεις, ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου που δεν
απέχουν η μία από την άλλη περισσότερο από 20 ημέρες
μπορούν να θεωρηθούν ως συνεχείς, σύμφωνα με την ερ-
μηνεία του άρθρου αυτού. Υπό τις συνθήκες αυτές, η
Συμφωνία Πλαίσιο για την ορισμένου χρόνου εργασία,
πρέπει να ερμηνεύεται με την έννοια ότι όσο το εσωτερικό
δίκαιο του Κράτους Μέλους δεν περιλαμβάνει άλλα απο-
τελεσματικά μέτρα για την αποφυγή και όπου είναι σχετι-
κό, την τιμωρία της κατάχρησης διαδοχικών συμβάσεων
ορισμένου χρόνου, αυτή η Συμφωνία Πλαίσιο αποκλείει
την εφαρμογή της εθνικής νομοθεσίας, η οποία, στον δη-
μόσιο τομέα μόνον, απαγορεύει απόλυτα την μετατροπή
σε αόριστης διάρκειας σύμβασης εργασίας, διαδοχικών
συμβάσεων ορισμένου χρόνου, οι οποίες έχουν σκοπό να
καλύψουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη και

ως εκ τούτου πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά κατάχρηση. Εξ' άλλου όταν μια Οδηγία μεταφέρεται καθυστερημένα στο εσωτερικό δίκαιο του Κράτους Μέλους και οι σχετικές προβλέψεις της οδηγίας δεν έχουν άμεση εφαρμογή, τα εθνικά δικαστήρια είναι υποχρεωμένα να ερμηνεύσουν το εσωτερικό δίκαιο, όσο είναι δυνατόν, καθ'ο χρόνο η προθεσμία της μεταφοράς έχει παρέλθει, υπό την σκοπιά της γραμματικής και τεολογικής ερμηνείας της Οδηγίας, με την πρόθεση να επιτευχθούν τα αποτελέσματα που σκοπεύει η Οδηγία, ευνοώντας την ερμηνεία των εθνικών κανόνων, οι οποίοι είναι περισσότερο σύμφωνοι με τον σκοπό, προκειμένου να επιτευχθεί ένα αποτέλεσμα συμβατό με τις προβλέψεις της Οδηγίας (ΔΕΚ C-212/04/47-2006).

Θεωρήθηκε
η Εισηγητρια

Τέλος, από την απόφαση του ΔΕΚ της 23-4-2009, που επελήφθη των υποθέσεων 0378/07, C379/07 και C380/07 με αντικείμενο αιτήσεις εκδόσεως προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ τις οποίες υπέβαλε το Μονομελές Πρωτοδικείο Ρεθύμνης προκύπτουν τα ακόλουθα: α) ότι εναπόκειται στο εθνικό δικαστήριο να εξετάσει κατά πόσον η δυνατότητα που προβλέπεται, στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του νόμου 2112/1920 σχετικά με τη μετατροπή, στον δημόσιο τομέα, των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, όταν η σύμβαση καλύπτει στην πραγματικότητα πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη, μπορεί να συμβάλλει σε τέτοια αποτελεσματική πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας

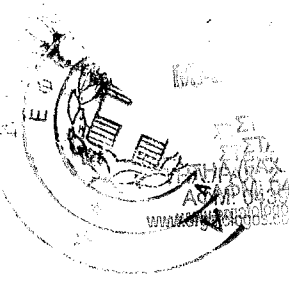

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΤΑΜΕΙΟ

11ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

ορισμένου χρόνου. Αν το εν λόγω δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω διάταξη έχει το αποτέλε-
σμα αυτό, η διάταξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως "ισοδύ-
ναμο νομοθετικό μέτρο" κατά την έννοια της ρήτρας 5,
σημείο 1, της συμφωνίας-πλαίσιου, β) ότι αφού σκοπός
της ρήτρας 5, σημείο 1, της συμφωνίας - πλαισίου είναι
να επιβληθεί στα κράτη μέλη η υποχρέωση να διασφαλί-
σουν, στην εσωτερική έννομη τάξη, την αποτελεσματική
πρόληψη της καταχρηστικής χρησιμοποίησης διαδοχικών
συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, η θέ-
σπιση της εθνικής ρύθμισης για τη μεταφορά της συμφω-
νίας δεν μπορεί να καταλήγει να θίγει την αποτελεσματι-
κότητα της εν λόγω πρόληψης, όπως διασφαλιζόταν προη-
γουμένως από ένα "ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο" κατά
την έννοια της εν λόγω ρήτρας 5, σημείο 1, γ) ότι, αφού η
ερμηνεία του εθνικού δικαίου εναπόκειται, σύμφωνα με τη
νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 48 της παρούσας
απόφασης, αποκλειστικά και μόνο στα εθνικά δικαστήρια,
τα εν λόγω δικαστήρια έχουν επίσης την υποχρέωση να
εξακριβώνουν κατά πόσον οι παραπάνω τροποποιήσεις
που επέφερε το προεδρικό διάταγμα 164/2004 στο προϊ-
σχύον εθνικό δίκαιο, όπως είχε διαμορφωθεί με το άρθρο
8, παράγραφος 3, του νόμου 2112/1920, είχαν ως αποτέ-
λεσμα τη μείωση της προστασίας των εργαζομένων που
έχουν συνάψει σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, για
την εξακρίβωση δε αυτή οφείλουν να συγκρίνουν τον

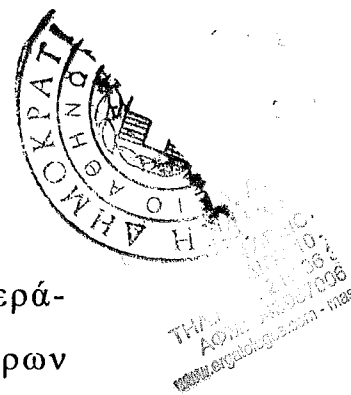

βαθμό προστασίας που παρέχει καθεμία από τις εθνικές αυτές διατάξεις, δ) ότι το ΔΕΚ έχει δεχτεί ότι μια εθνική διάταξη που θεωρεί διαδοχικές μόνον τις συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου μεταξύ των οποίων μεσολαβεί χρονικό διάστημα κατώτερο ή ίσο των 20 εργασίμων ημερών πρέπει να θεωρηθεί ότι μπορεί να διακυβεύσει το αντικείμενο, τον σκοπό και την πρακτική αποτελεσματικότητα της συμφωνίας - πλαισίου. Συγκεκριμένα, ένας τόσο αυστηρός και περιοριστικός ορισμός του διαδοχικού χαρακτήρα των συμβάσεων εργασίας που συνάπτονται η μία κατόπιν της άλλης θα καθιστούσε δυνατή την επί πολλά έτη προσωρινή απασχόληση των εργαζομένων, αφού, στην πράξη, ο εργαζόμενος δεν θα είχε στις περισσότερες περιπτώσεις άλλη επιλογή από το να δεχθεί διακοπές της τάξης των 20 εργάσιμων ημερών στο πλαίσιο μιας αλυσίδας συμβάσεων που τον συνδέουν με τον εργοδότη του. Αντίθετα, το ΔΕΚ έχει δεχτεί επίσης ότι η επίμαχη στις υποθέσεις ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ρύθμιση, η οποία αναγνωρίζει ως "διαδοχικές" μόνο τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου μεταξύ των οποίων μεσολαβούν διαστήματα μικρότερα των τριών μηνών, δεν είναι, καθαυτή, τόσο αυστηρή και περιοριστική. Συγκεκριμένα, το χρονικό αυτό διάστημα μπορεί κατά κανόνα να θεωρηθεί επαρκές για τη διακοπή κάθε υφιστάμενης σχέσης εργασίας, με αποτέλεσμα να μη θεωρείται διαδοχική οποιαδήποτε σύμβαση υπογράφει ενδεχομένως αργότερα. Επομένως, μια ρύθμιση όπως η επίμαχη στις κύριες δίκες δεν αντιβαίνει καταρχήν στη ρήτρα 5, σημείο 1, της συμφωνίας-πλαισίου. Οι εθνι-

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

12ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

κές αρχές και τα εθνικά δικαστήρια πάντως που έχουν αρ-
μοδιότητα για την εφαρμογή των μέτρων μεταφοράς της
οδηγίας 1999/70 και της συμφωνίας - πλαισίου και κα-
λούνται επομένως να αποφαινούνται επί του χαρακτηρι-
σμού των διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου οφεί-
λουν να εξετάζουν σε κάθε περίπτωση όλες τις περιστά-
σεις της υπόθεσης, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων,
τον αριθμό των εν λόγω διαδοχικών συμβάσεων που έχουν
συναφθεί με το ίδιο πρόσωπο ή για την εκτέλεση της ίδιας
εργασίας, προκειμένου να αποκλείουν το ενδεχόμενο να
χρησιμοποιούνται καταχρηστικά από τους εργοδότες οι
σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, ε) ότι κατά τη νομο-
λογία του ΔΕΚ, από τη συνδυασμένη εφαρμογή των άρ-
θρων 10, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ και 249, τρίτο εδάφιο, ΕΚ
και της σχετικής οδηγίας προκύπτει ότι, κατά τη διάρκεια
της προθεσμίας μεταφοράς μιας οδηγίας, τα κράτη μέλη
αποδέκτες της οφείλουν να απέχουν από τη θέσπιση δια-
τάξεων ικανών να θέσουν σε σοβαρό κίνδυνο την επίτευξη
του αποτελέσματος που επιδιώκει η οδηγία αυτή. Δεν έχει
σημασία από την άποψη αυτή αν η επίμαχη διάταξη του
εθνικού δικαίου, η οποία θεσπίστηκε μετά την έναρξη της
ισχύος της σχετικής οδηγίας, έχει ως σκοπό τη μεταφορά
της οδηγίας στο εθνικό δίκαιο, κατά συνέπεια, όλες οι αρ-
χές των κρατών μελών έχουν την υποχρέωση να εξασφαλί-
ζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των διατάξεων του
κοινοτικού δικαίου, ακόμη και όταν οι αρχές αυτές προ-

βαίνουν σε αναθεώρηση του Συντάγματος.

Από όλα τα ανωτέρω συνάγονται τα εξής συμπεράσματα: α) ότι η διαμόρφωση στο εσωτερικό δίκαιο όρων που καθορίζουν ποσοτικούς περιορισμούς στον ορισμό της διαδοχικότητας των συμβάσεων ορισμένου χρόνου είναι αντίθετη με τους σκοπούς της Κοινοτικής Οδηγίας, υπό την έννοια ότι έτσι καθίσταται δυνατή η καταστρατήγηση της προστασίας που το άρθρο 5 θέλει να παράσχει στους εργαζόμενους (βλ. ανωτέρω απόφαση ΔΕΚ, ιδίως παρ.84 - 88), β) ότι τα εθνικά δικαστήρια έχουν την υποχρέωση να εξασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα του Ευρωπαϊκού Κοινοτικού Δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των οδηγιών (βλ. ανωτέρω απόφαση ΟΛΑΠ και απόφαση ΔΕΚ), γ) ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης αποτελεί αντικείμενο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων (βλ. ανωτέρω απόφαση ΟΛΑΠ). Κατά λογική συνέπεια, αντίθετη στο πνεύμα της ανωτέρω Κοινοτικής Οδηγίας είναι και η θέση στο εσωτερικό δίκαιο περιορισμών όχι μόνο ποσοτικού, αλλά και ποιοτικού χαρακτήρα για τον αποκλεισμό βιωτικών σχέσεων που υποκρύπτουν εργασιακές συμβάσεις. Ειδικότερα, με την Κοινοτική Οδηγία, ο Κοινοτικός Νομοθέτης είχε την πρόθεση να θέσει φραγμούς σε κάθε περίπτωση που ο εργοδότης εκμεταλλευόμενος την ασθενέστερη θέση του εργαζόμενου κατά την διαπραγμάτευση των όρων εργασίας του δημιουργεί περιβάλλον καταστρατήγησης των υποχρεώσεων που επιβάλλει μια σχέση εργασίας αορίστου χρόνου.

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

1ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τρου Αθηνών.-

Συνεπώς, ενόψει όλων των ανωτέρω, εφόσον η πρόσ-
ληψη του εργαζόμενου έγινε προσχηματικά για την κάλυ-
ψη έκτακτων και απρόβλεπτων αναγκών, στην πραγματι-
κότητα όμως για την κάλυψη πάγιων και διαρκών ανα-
γκών, η άσκηση του διευθυντικού αυτού δικαιώματος ως
εργοδότη εκ μέρους των οργάνων του γίνεται προς κατα-
στρατήγηση των από το άρθρο 8 παρ.1 του Ν.2112/1920
δικαιωμάτων των εργαζομένων που απορρέουν από τις δι-
ατάξεις για την υποχρεωτική καταγγελία της υπαλληλικής
σύμβασης, κατά προφανή υπέρβαση από μέρους του εργο-
δότη των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά
ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του διευθυντι-
κού αυτού δικαιώματος, και ως εκ τούτου είναι καταχρη-
στική κατ' άρθρο 281 ΑΚ (ΟΛΑΠ 7/2011 και ΑΠ 816/
2011).

Κατά την παγιωθείσα στη νομολογία και τη θεωρία
ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, ενώ αυτή αναφέρεται στην
προστασία των εργαζομένων από τη μη τήρηση, από τον
εργοδότη, των τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την από-
λυση ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον
ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως
ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη
μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως
άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές
συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά
ανάγκες της υπηρεσίας πάγιες και διαρκείς και όχι πρό-

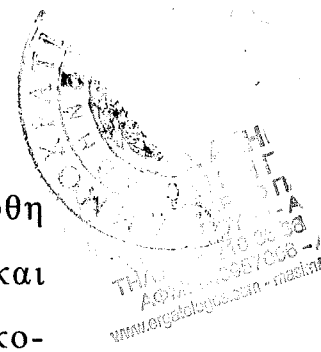
σκαιρες, ή απρόβλεπτες. Τούτο δε, λαμβανομένου υπόψη ότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την έννοια που προαναφέρθηκε και που δεν αφορά μόνο το χαρακτηρισμό της, ως εξαρτημένης, ή ανεξάρτητης εργασίας, ή έργου αλλά και το χαρακτηρισμό της ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου ή τον έχοντα ισχύ νόμου κανονισμό χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΑΠ Ολ. 6/2001, ΑΠ Ολ. 7/2011).

→ Στην προκειμένη περίπτωση από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της απόδειξης που εξετάστηκε ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και η κατάθεση του περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά συνεδριάσεως, από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι και από τις 15655/29-7-2010, 3929/2-8-2010, 3923/29-7-2010, 3924/29-7-2010, 3926/30-7-2010, 3927/30-7-2010 και 3928/2-8-2010 ένορκες βεβαιώσεις μαρτύρων που ελήφθησαν νομοτύπως ήτοι μετά την κλήτευση του εναγομένου (βλ. 2945/23-7-2010 έκθεση επιδόσεως της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Αθηνών Αναστασίας Αρακάκη) προκύπτουν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το εναγόμενο είναι Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ενιαίος Σύνδεσμος Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής» ήδη με την 52546/16-12-2011 απόφαση του Υφυπουργού Εσωτερικών εκπροσωπείται από τον καθολικό διάδοχο του, στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του, επίσης Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ει-

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

14ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφετείου Αθηνών.-

δικός Αναβαθμιδικός Σύνδεσμος Νομού Αττικής». Με συμβάσεις έργου προσελήφθησαν οι ενάγοντες ήδη εκκαλούντες από το εναγόμενο ήδη εφεσίβλητο Ν.Π.Δ.Δ. κατά τις ημεροχρονολογίες που αναλυτικά έκαστος αναφέρει στην αγωγή, προκειμένου να προσφέρουν σ' αυτό τις υπηρεσίες τους. Ειδικότερα: οι εκκαλούντες 28 στον αριθμό μετά την δήλωση του πληρεξουσίου τους δικηγόρου περί παραιτήσεως από το δικόγραφο της αγωγής των με αριθμούς 1, 7, 16 και 22 προκύπτει ότι προσελήφθη καθένας από αυτούς κατά τις ημερομηνίες και με τις ειδικότητες που κατωτέρω αναφέρονται. Συγκεκριμένα και κατά τον αύξοντα αριθμό που κάθε εκκαλών – ενάγων έχει στην αγωγή. Η 2^η προσελήφθη με την ειδικότητα Δ.Ε Διοικητικού αρχικά την 30-12-2005 με διάρκεια έως 29-12-2006 ακολούθως υπέγραψε τις από 2-1-2007 έως 1-1-2008, από 2-1-2008 έως 30-12-2008, από 31-12-2008 έως 30-11-2009, συμβάσεις και την 1-12-2009 υπέγραψε εκ νέου σύμβαση με βάση την οποία παρέχει τις ίδιες υπηρεσίες. Η 3^η προσελήφθη την 22-10-2004 με την ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικού και στη συνέχεια τις από 24-10-2005 έως 13-9-2006, από 14-9-2006 έως 13-9-2007, από 20-9-2007 έως 19-9-2008, από 20-9-2008 έως 3-9-2009 συμβάσεις και την 4-9-2009 υπέγραψε εκ νέου σύμβαση με βάση την οποία εξακολουθεί να παρέχει τις υπηρεσίες της με τα ίδια καθήκοντα. Η 4^η προσελήφθη την 12-10-2009 με την ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικού και με την ίδια σύμβαση εξακο-

λουθεί να παρέχει τις υπηρεσίες της. Η 5^η προσελήφθη την 24-11-2004 με την ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικού και συνεχίζει να παρέχει τις υπηρεσίες της με τα ίδια καθήκοντα με τις από 24-11-2005 έως 13-9-2006, από 14-9-2006 έως 13-9-2007, από 20-9-2007 έως 19-9-2008, από 20-9-2008 έως 3-9-2009 συμβάσεις και την 4-9-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση με βάση την οποία συνεχίζει να εργάζεται. Η 6^η προσελήφθη την 30-12-2005 με την ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικού και συνέχισε να εργάζεται με τις από 2-1-2007 έως 30-12-2007, από 31-12-2007 έως 30-12-2008, από 31-12-2008 έως 30-12-2009 συμβάσεις και την 1-12-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση με βάση την οποία συνέχισε να απασχολείται με τα ίδια καθήκοντα. Η 7^η παραιτήθηκε από το δικόγραφο της έφεσης. Η 8^η προσελήφθη την 10-11-2008 ως ΥΕ Εργάτρια Καθαριότητας και την 10-11-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση με βάση την οποία συνέχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες της. Η 9^η προσελήφθη την 15-12-2003 με την ειδικότητα της ΠΕ Χημικού Μηχανικού και παρέμεινε στην θέση της με ανανεούμενες συμβάσεις από 10-12-2004 έως 9-12-2005, από 12-12-2005 έως 13-9-2006, από 14-9-2006 έως 13-9-2007, από 20-9-2007 έως 19-9-2008, από 20-9-2008 έως 3-9-2009 και την 4-9-2009 υπέγραψε εκ νέου σύμβαση με βάση την οποία συνέχισε να απασχολείται. Η 10^η προσελήφθη την 13-11-2008 με την ειδικότητα του ΔΕ Ζυγιστή – Φύλακα, την 13-11-2009 ανανέωσε τη σύμβαση και συνέχισε να απασχολείται. Η 11^η προσελήφθη την 10-11-2008 με την ειδικότητα του Δ.Ε Ζυγιστή – Φύλακα και ανανέωσε τη σύμβαση της την

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

15ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

10-11-2009. Η 12^η προσελήφθη την 30-12-2005 με την ει-
δικότητα του Δ.Ε. Διοικητικού και παρέμεινε στη θέση
της με διαδοχικές ανανεούμενες συμβάσεις από 2-1-2007
έως 1-1-2008, από 31-12-2007 έως 30-12-2008, από 31-1-
2008 έως 30-11-2009 και την 1-12-2009 ανανέωσε τη
σύμβαση της και συνέχισε να απασχολείται. Η 13^η προσε-
λήφθη από το εναγόμενο την 14-9-2006 με την ειδικότητα
Δ.Ε. Διοικητικού και παρέμεινε στη θέση της με τις από
20-9-2007 έως 19-9-2008, 20-9-2008 έως 3-9-2009 συμ-
βάσεις και την 4-9-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση με βάση
την οποία συνέχισε να εργάζεται. Η 14^η προσελήφθη την
19-10-2004 με την ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικού και συνέ-
χισε να ασχολείται με διαδοχικές συμβάσεις από 19-10-
2005 έως 13-9-2006, από 14-9-2006 έως 13-9-2007, από
20-9-2007 έως 19-9-2008, από 20-9-2008 έως 3-9-2009
και την 4-9-2009 ανανέωσε και πάλι τη σύμβαση της. Η
15^η προσελήφθη την 30-12-2005 με την ειδικότητα Δ.Ε.
Διοικητικού και εξακολούθησε να απασχολείται με διαδο-
χικές συμβάσεις από 2-1-2007 έως 30-12-2007, από 31-
12-2007 έως 30-12-2008, από 31-12-2008 έως 30-12-2009
και την 1-12-2009 ανανέωσε τη σύμβαση της. Η 16^η πα-
ραιτήθηκε από το δικόγραφο της έφεσης. Η 17^η προσε-
λήφθη την 2-1-2007 με την ειδικότητα Δ.Ε. Διοικητικού
και παρέμεινε στη θέση της με συνεχώς ανανεούμενες
συμβάσεις από 31-12-2007 έως 30-12-2008, την 31-12-
2008 έως 30-11-2009 και από την 1-12-2009 υπέγραψε

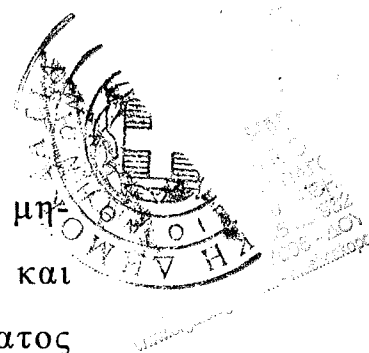
νέα σύμβαση. Ο 18^{ος} προσελήφθη την 26-1-2009 με την ειδικότητα του χειριστή Η/Υ και την 1-12-2009 ανανέωσε τη σύμβασή του. Ο 19^{ος} προσελήφθη την 4-3-2009 με την ειδικότητα του Δ.Ε. Ζυγιστή – Φύλακα και ανανέωσε τη σύμβασή του την 1-12-2009. Ο 20^{ος} προσελήφθη την 31-12-2003 με την ειδικότητα του Τ.Ε. Ηλεκτρονικού - Μηχανικού και εξακολούθησε να απασχολείται με την ίδια ειδικότητα με συνεχείς συμβάσεις από την 31-12-2004 έως 30-12-2005, από 31-12-2005 έως 30-12-2006, από 2-1-2007 έως 30-12-2007, από 31-12-2007 έως 30-12-2008 και από 31-12-2008 έως 30-11-2009. Την 1-12-2009 υπέγραψε εκ νέου σύμβαση με βάση την οποία παρέμεινε εργαζόμενος. Ο 21^{ος} υπέγραψε την 12-10-2009 σύμβαση με την ειδικότητα του Ζυγιστή – Φύλακα. Ο 23^{ος} προσελήφθη την 28-12-2005 με την ειδικότητα του Δ.Ε. Διοικητικού και την 2-1-2007 υπέγραψε εκ νέου σύμβαση με ισχύ έως 1-1-2008. Την 12-10-2009 δηλαδή μετά από 22 μήνες υπέγραψε νέα σύμβαση. Ο 24^{ος} προσελήφθη την 31-12-2007 με την ειδικότητα του Δ.Ε. Ζυγιστή – Φύλακα και την 31-12-2008 υπέγραψε νέα σύμβαση με ισχύ έως 30-12-2009. Την 1-12-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση. Ο 25^{ος} προσελήφθη την 10-11-2008 ως Δ.Ε. Ζυγιστής – Φύλακας και την 10-11-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση. Ο 26^{ος} προσελήφθη την 27-1-2009 με την ειδικότητα του ΥΕ Εργάτη Γενικών Καθηκόντων και παρέμεινε εργαζόμενος έως την 1-12-2009 οπότε ανανέωσε την σύμβαση του. Ο 27^{ος} προσελήφθη την 31-12-2003 με την ειδικότητα του Δ.Ε. Διοικητικού και συνέχισε να απασχολείται με συνεχώς ανα-

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

16ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

νεούμενες συμβάσεις από την 31-12-2004 έως 30-12-2005, από 31-12-2005 έως 30-12-2006, από 2-1-2007 έως 30-12-2007, από 31-12-2007 έως 30-12-2008, από 31-12-2008 έως 30-11-2009. Την 1-12-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση. Ο 28^{ος} προσελήφθη την 31-12-2007 με την ειδικότητα του Δ.Ε. Ζυγιστή – Φύλακα και παρέμεινε έως 30-12-2008 οπότε υπέγραψε νέα σύμβαση την 31-12-2008 έως 30-12-2009. Την 1-12-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση. Ο 29^{ος} προσελήφθη την 14-9-2006 με την ειδικότητα του χειριστή Η/Υ. Την 20-9-2007 υπέγραψε νέα σύμβαση έως 19-9-2008. Την 20-9-2008 υπέγραψε σύμβαση έως Σεπτέμβριο 2009 και την 4-9-2009 ανανέωσε τη σύμβαση του. Η 30^η προσελήφθη την 3-10-2008 με την ειδικότητα του Δ.Ε. Διοικητικού, ανανέωσε τη σύμβαση της την 4-9-2009. Ο 31^{ος} προσελήφθη την 31-12-2007 με την ειδικότητα του Φύλακα και απασχολήθηκε έως 30-12-2008. Ανανέωσε τη σύμβαση του την 31-12-2008 έως 30-11-2009 και την 1-12-2009 υπέγραψε νέα σύμβαση . Και ο 33^{ος} (για τον 32^ο δηλώθηκε παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής), προσελήφθη την 21-12-2009 ως Ζυγιστής – Φύλακας. Υπό τα ως άνω εκτιθέμενα και λαμβανόμενων υπ' όψιν των όσων προαναφέρθηκαν στην προηγούμενη μερίζονα σκέψη, προκύπτει αναφορικά με τους ενάγοντες ήδη εκκαλούντες με αύξοντες αριθμούς στην αγωγή και στην παρούσα απόφαση 2,3,5,6,9,12,13,14,15,17,20,24,27,28, 29 και 31 που προσελήφθησαν κατά τις ημερομηνίες που

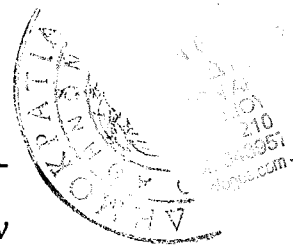
αναλυτικά πιο πάνω αναφέρθηκαν, ότι εργάζονταν με μηνιαία αντιμισθία καθημερινά με καθορισμένο ωράριο και υπό τις οδηγίες του εκάστοτε προϊσταμένου του τμήματος στο οποίο παρείχαν την εργασία τους. Και ακόμη ότι το εφεσίβλητο νομικό πρόσωπο απέβλεπε στην εργασία που συμφωνήθηκε να παρέχουν αυτοί χωρίς περαιτέρω ευθύνη τους για την επίτευξη συγκεκριμένου αποτελέσματος. Συνεπώς ο χαρακτηρισμός των συμβάσεων τους ως συμβάσεων έργου δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, αλλά πρόκειται περί συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας. Εξάλλου από το είδος της εργασίας που παρείχε καθένας εξ' αυτών τον σκοπό της και το γεγονός ότι ανελλιπώς παρείχαν την εργασία τους, χωρίς διακοπή, για την κάλυψη διαρκών και πάγιων αναγκών του εφεσίβλητου, δεν δικαιολογείται η ορισμένη διάρκεια των συμβάσεων αυτών και επομένως ο ορθός χαρακτηρισμός των συμβάσεων των πιο πάνω εκκαλούντων είναι εκείνος της εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Συνακόλουθα κρίνεται ότι η σύναψη αλληπάλληλων συμβάσεων έργου, έγινε με πρόθεση καταστράτηγησης των διατάξεων του ν.2112/1920 με συνέπεια το σύνολο των διαδοχικών αυτών συμβάσεων με τον εφεσίβλητο να συνιστά μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, η οποία δεν λήγει αυτοδικαίως κατά την ημερομηνία λήξης της τελευταίας συμβάσεως, αλλά εξακολουθεί να υφίσταται και μετά την εν λόγω ημερομηνία. Το εφεσίβλητο νομικό πρόσωπο τόσο ενώπιον του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, όσο και ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου παριστάμενο δια του πληρεξουσίου

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

ΚΟΠΟΝΑΡ
ΙΟΝ
ΚΑΝΕΙ
4105
083
1479
2005.007

17ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

του δικηγόρου, δήλωσε ότι πράγματι οι ενάγοντες ήδη εκ-
καλούντες καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες διότι το
υπηρετούν μόνιμο προσωπικό δεν επαρκεί για την κάλυψη
των αναγκών αυτών και χωρίς την παρουσία των εναγό-
ντων δεν είναι δυνατή η λειτουργία των έργων διαχείρισης
απορριμμάτων με το οποίο έχει επιφορτισθεί προσκομίζε
μάλιστα και επικαλείται α) το απόσπασμα των πρακτικών
της από 17-12-2009 συνεδρίασης της εκτελεστικής Επι-
τροπής του, που με ομόφωνη απόφαση του δήλωσε ότι οι
εν λόγω εργαζόμενοι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανά-
γκες στο τομέα δραστηριότητός του που είναι η καθαριό-
τητα του Λεκανοπεδίου της Αττικής, και β) το από 20-9-
2011 απόσπασμα της εκτελεστικής επιτροπής του
Ε.Σ.Ο.Κ.Ν.Α. με την οποία δίδεται η εντολή στον παρα-
στάντα πληρεξούσιο δικηγόρο τους να παραστεί ενώπιον
του παρόντος Δικαστηρίου και να συνομολογήσει εν όλω
το περιεχόμενο της έφεσης και της αντίστοιχης ένδικης
αγωγής. Η αποδοχή αυτή καλύπτει αφ' ενός μεν τα πραγ-
ματικά περιστατικά της αγωγής και εν προκειμένω το γε-
γονός της κάλυψης πάγιων και διαρκών αναγκών εκ μέ-
ρους των εναγόντων των υπηρεσιών του εφεσιβλήτου, αλ-
λά καλύπτει και νομικές ατέλειες της αγωγής (όπως το
νόμω αβάσιμο) και επιφέρει την αποδοχή της αγωγής αυ-
τής και την έκδοση απόφασης σύμφωνα με την αποδοχή
του εναγομένου – εφεσιβλήτου. Δεν καλύπτει όμως τις
ελλείψεις των προϋποθέσεων του ουσιαστικού δικαίου σε

σχέση με την νομιμοποίηση των διαδικών για την επιδίωξη της αναγνώρισης κάποιας έννομης σχέσης. Κατά τον λόγο αυτό και αναφορικά με τους εναγομένους με αριθμούς 4,8,10,11, 18,19,21,23,25,26,30 και 33, οι συμβάσεις των οποίων καταρτίσθηκαν από τον ενδέκατο μήνα του 2008 και μετέπειτα (πλην των 4, 21 και 33 των εναγόντων που υπέγραψαν μία μόνο σύμβαση την αρχική στο τέλος του 2009 ήτοι λίγο πριν την άσκηση της ένδικης αγωγής που έγινε την 30-5-2010), προκύπτει ότι έχουν υπογράψει πλην της αρχικής συμβάσεως μία μόνο και συνεπώς δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτουν τα π.δ. 81/2003 και 180/2004, δηλαδή το τεκμήριο περί της κρίσεως ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες εφ' όσον η χρονική διάρκεια των συμβάσεων που έχουν υπογράψει υπερβαίνει τα δύο έτη. Όμως με δεδομένη την ως άνω αποδοχή και συνομολόγηση εκ μέρους του εναγομένου εφεσιβλήτου των πραγματικών περιστατικών της αγωγής, δηλαδή ότι προσελήφθησαν για την κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών των υπηρεσιών του εφεσιβλήτου πρέπει να θεωρηθεί ότι πράγματι αυτοί καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγομένου νομικού προσώπου. Όμως η αποδοχή αυτή από το Δικαστήριο που είναι συνέπεια της συνομολόγησης του εφεσιβλήτου, δεν μπορεί άνευ της συνδρομής και άλλων προϋποθέσεων να οδηγήσει και σε αποδοχή, σε σχέση με τους ενάγοντες – εκκαλούντες αυτούς, του αιτήματος της αγωγής ως νομίμου, αναφορικά και μόνο ως προς τους συγκεκριμένους εργαζόμενους. Και τούτο διότι ο μικρός αριθμός των συμβάσεων που έχουν

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

18ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τρίου Αθηνών.-

υπογράψει μία έως δύο, ο ιδιαίτερα πρόσφατος χρόνος σε σχέση με την άσκηση της αγωγής, υπογραφής των συμβάσεων αυτών και ο χρόνος που συνολικά αυτοί έχουν απασχοληθεί προσκρούουν στις διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας όπως αυτή αναλυτικά αναφέρθηκε στην προηγηθείσα μείζονα σκέψη και στα προεδρικά διατάγματα 81/2003 και 164/2004. Αντίθετη άποψη θα οδηγούσε στο άτοπο και καταχρηστικό αποτέλεσμα της δημιουργίας εννόμων σχέσεων κατά προφανή παράβαση και καταστρατήγηση της νομοθεσίας και των Συνταγματικών διατάξεων, οι οποίες σε κάθε περίπτωση δίνουν τη δυνατότητα με τη συνδρομή ορισμένων προϋποθέσεων να αρθούν οι οποίες αδικίες παρατηρούνται αναφορικά με τις εργασιακές σχέσεις. Μετά από όσα αναφέρθηκαν το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε την αγωγή ως νόμω αβάσιμη ως προς όλους τους ενάγοντες έσφαλλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου αλλά και ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και πρέπει κατά τους βασικούς περί τούτων λόγους εφέσεως να εξαφανισθεί, να κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν Δικαστήριο να δικασθεί η αγωγή κατ' ουσίαν και να γίνει αυτή εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν για τους ενάγοντες με αριθμούς στην αγωγή 2,3,5,6,9,12,13,14,15,17,20,24,27,28, 29 και 31 και ν' αναγνωρισθεί ότι οι ενάγοντες αυτοί συνδέονται με το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και να υποχρεωθεί το εναγόμενο να

τους απασχολεί με την ειδικότητα που τους προσέλαβε. Επίσης πρέπει ν' απορριφθεί η αγωγή ως προς τους ενάγοντες με αριθμούς 4,8,10,11, 18,19,21,23,25,26,30 και 33. Η δικαστική δαπάνη αμφοτέρων βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων κατά το αίτημα του εφεσιβλήτου Ν.Π.Δ.Δ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Καταργεί την δίκη ως προς τους εκκαλούντες Καπετάνιου Χρυσάνθη, Σοφία Φράγκου, Καραμπάμπα Ευφροσύνη και Ανδρέου Βλάσιο.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία την έφεση.

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη απόφαση με αριθμό 2133/2010 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Κρατεί και δικάζει κατ' ουσία την αγωγή.

Απορρίπτει την αγωγή ως προς τους ενάγοντες Κυδωνάκη Ελένη, Κακμή Αθανασία, Μαρμαρά Διονυσία, Γιαννοπούλου Μαρία – Ελένη, Κιουλέπογλου Νικόλαο, Λιτσαρδάκη Γεώργιο, Καλλιφειδά Χρήστο, Δρόσου Δημήτριο, Αβραμάκο Βασίλειο, Ηλιόπουλο Ιωάννη, Σιούτη Παγώνα και Δημήτριο Φαρμάκη.

Δέχεται την αγωγή ως προς τους ενάγοντες, Καραφαντή Αναστασία, Χασιώτη Αγορούλα, Κάνδηλα Ευανθία, Μπιζά Ασπασία, Τζιτζίφα Παρασκευή, Μπουραϊμη Δήμητρα, Κωτούλα Παναγιούλα, Γιαννακοπούλου Γαρυφαλλιά, Βασιώτη Κατερίνα, Κοκκινέα Σοφία, Καραλιώτα Χρήστο,

Θεωρήθηκε
η Εισηγήτρια

ΣΥΜΒΑΚΟ
ΗΓΟΡ
ΙΟΤΙΑΓΟ
10-ΑΘΗ
63699
06-ΔΕ
nashale

19ο φύλλο της με αριθμό 3422/2014 απόφασης του Εφε-
τείου Αθηνών.-

Κόλλια Κυριάκο, Τασούλη Ευάγγελο, Γαλανόπουλο Ιωάν-
νη, Κικηλή Μιχαήλ και Μπερεδάκη Δημήτριο.

Αναγνωρίζει ότι οι ανωτέρω συνδέονται με το
Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «ΕΝΙΑΙΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΔΗ-
ΜΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ» με σύμ-
βαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.

Υποχρεώνει το εναγόμενο να τους απασχολεί με τις
ειδικότητες που τους προσέλαβε.

Συμψηφίζει τη δικαστική δαπάνη αμφοτέρων των
βαθμών δικαιοδοσίας μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 20 Μαΐ-
ου 2014 και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του σε έκτακτη
δημόσια συνεδρίαση, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και
οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι, στις 3 Ιουνίου 2014.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Ακριβές αντίγραφο
θεωρήθηκε
τη νόμιμη σήμανση
Αθήνα 26/9
2014
Ο Γραμματέας

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΠΑΛΛΑ

Θεωρήθηκε
Η Εισαγγελέα

Αυρίβες ανίσταγο ει του πρωτοκου
Εμμερμνω τούτο εις χείρας μου

Αθήνα 1.10.2014

Η Εμμερμωα Διμερμω

ΜΑΡΙΑ Β. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΣΤΟΙΧ. ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ Σ.Τ.Ε.
ΣΤΑΔΙΟΥ 11 - ΑΘΗΝΑ 105 64
ΤΗΛ./ΦΑΧ: 210 66 66 952 - 6932 423 479
ΑΦΜ: 043067006 - ΔΟΥ: Δ' ΑΘΗΝΩΝ
www.ergatologos.com - maria.asimakopoulou@ergatologos.com

Αρμόδιος Διμερμω Εμμερμω επάλλεται
να εμμερμω εις παρούσα προς του
"Ειδ. Διμερμω Διμερμω Νομού Αττικής"
(ΕΔΣΝΑ) που εμμερμω εις Αθήνα οδός "Αντρέας 6
και Μαραίτη 30, προς εμμερμω του και να εις
νόμους εμμερμω παρούμενος όμως εμμερμω εις
αυτοέρω.

Αθήνα 1.10.2014

Η Πληρεξούσια Διμερμω

ΜΑΡΙΑ Β. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΟΣ
ΣΤΟΙΧ. ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ Σ.Τ.Ε.
ΣΤΑΔΙΟΥ 11 - ΑΘΗΝΑ 105 64
ΤΗΛ./ΦΑΧ: 210 66 66 952 - 6932 423 479
ΑΦΜ: 043067006 - ΔΟΥ: Δ' ΑΘΗΝΩΝ
www.ergatologos.com - maria.asimakopoulou@ergatologos.com